

DET ÄR MÄRKLIGT det där, att man just innan livet vänder inte har en aning. Att man kan sitta på en kall sten och gråta och vara helt förtvivlad, och inte veta att allt snart kommer förändras. Att man inom några minuter kommer att ha upplevt både skräck, chock och förundran. Jag hade ingen aning. Jag visste inte att jag knappt ett dygn senare skulle sitta här med månader av nytt liv inom mig. Att hon som såg mina tårar skulle ge så mycket mer än tröst. Hon gav hela sin värld.

Igår – ja, det var verkligen igår även om det känns otroligt att det inte är längre sedan – gick jag långt in i skogen som börjar precis bakom vårt hus. Gick och gick förresten, snarare snubblade jag fram över rötter som skymdes av dimman i mina ögon. Jag stannade inte förrän jag var framme vid gläntan, den med det mossbevuxna stenröset där marken om våren är vit av sippor och om sommaren täckt av vilda röda bär. Men nu är det inte sommar. Nu tränger sig kylan innanför jackärmar och halsduk lika skickligt som en ficktjuv, och hösthimlen har inte bjudit på annat än gråskala i veckor. Men om det så varit sommar skulle jag ändå inte sett något av allt det där vackra. Jag ville bara bort. Fly till en ensam plats där jag fick vara i fred med

den sorgliga klumpen som sved och svällde i halsen.

Ingen kommer tro mig om jag berättar vad som hände där i gläntan. Därför kommer jag inte berätta det för någon. Inte det, och inget av det som hände sedan. Men jag vill minnas, måste minnas, för att hålla liv i den värld jag inte längre kan nå annat än i mitt hjärta.

Sexton år har jag levt på jorden och några större avtryck har jag inte gjort. Inte för att det är något jag längtat efter. När många drömmer om en plats i rampljuset vill jag hellre gömma mig bland skuggorna. Jag förstår inte hur mer ljus på mig skulle göra någonting bättre. Faktum är att när en massa människor tittar på mig är det som om allt smart jag vill säga liksom stelnar i hjärnan. Där står jag stum och krymper medan obehaget kryper i skinnet.

Det var precis vad som hände i skolan för ett par veckor sedan, alltså två veckor innan sveket, tårarna och gläntan, elden och porten och allt det som ingen förutom vi som var där någonsin kommer tro på. Jag kämpade för att hålla mig vaken på en mattelektion som pågått i hundra år. Exponentialfunktioner och kvadratrötter trasslade ihop sig mer än vanligt. Vår matte-lärare, som uppenbarligen märkte att vi inte hängde med längre, kläckte den briljanta idén att avsluta den långa dubbeltimmen med något lättsamt. Multiplikationstabellen, tyckte han, det blir bra. Högt, inför hela klassen. Han frågar, vi svarar. Det skulle bli rena rama roliga timmen.

Det låste sig för mig direkt. Bara tanken på att jag kunde vara nästa person han avkrävde svar fick mig att svettas.

Frågorna haglade över mina klasskamrater. Fyra gånger nio. Åtta gånger sex. Alla svarade på en millisekund. Förstås. Det här har vi dragglat i årtal och svaren förväntas sitta i ryggmärgen.

”Sex gånger sju?”

Det var mig han pekade på. Tjugoåtta par ögon vreds åt mitt

håll. Allt jag kunde tänka på var att jag behövde svara. På en gång. Det kunde jag förstås inte. Hjärnan stod still, och sekunderna tickade.

”Sex gånger sju, Molly ...?”

Dämpade fniss övergick i mer högljudda och efter vad som kändes som en evighet passade han frågan vidare med ett: ”Där verkar det ha hakat upp sig. Du då, Pontus. Samma fråga, har du ett rappt svar till mig?”

Jag genomled det som var kvar av timmen med blicken fastsatt i bänken. Men när lektionen äntligen var slut tänkte jag att det var det. Nu var det över. Det var det inte.

Ute på skolgården samlades alla i klungor. Vanligtvis ansluter jag själv snabbt till en av dem, men nu var min bästa vän Sofia utomlands och utan hennes självklara sällskap tvekade jag i porten ett ögonblick. Sedan gick jag fram till närmaste grupp bekanta ansikten. Där stod Julia och hennes trogna följeslagare Emma och Linnéa, och Amir, Pontus och Marcus.

Marcus. Mitt hjärta studsade i bröstet. Marcus går i trean och jag kände honom knappt. Men han är vansinnigt snygg. Näst intill ett bedövningsmedel, i alla fall för mig. Varenda tanke på obehagliga multiplikationstabeller försvann och hela min varelse koncentrerade sig på att jag just nu närmade mig en klunga där *han* stod. Han som upptog stora delar av min vakna tids tankar. Han som besökt mina drömmar rätt många av de senaste månadernas nätter.

”Här kommer ju mattesnillet! Pinsamt Molly, hade du glömt hjärnan hemma eller?”

Julia sken som solen, men jag kände ingen värme.

”Är den nånsin med?” Pontus skrattade och knuffade Amir i sidan.

Kanske var det bara menat som ett rått, ironiskt skämt. Men där och då, med Marcus som tittade på, tjejernas fnitter och rödfärgen på mina kinder som knappt hunnit lägga sig sedan

skammen av den förra incidenten, kunde jag inte se det roliga. Inte alls. Självfallet fick jag inte fram ett enda ord nu heller. Ingen dräpande kommentar, inget avväpnande skämt, ingenting.

”Molly fick världens simplaste fråga på matten”, förklarade Julia hjälpsamt för Marcus och stoppade ett tuggummi i munnen, ”och hon fick inte fram ett pip. Satt och drömde om nån snygg kille förstås.” Hon skrattade.

Jag trodde jag skulle dö. Ville inget hellre.

”Hallååå, är det nån hemma?” Julia log, men inte med ögonen. ”Vad är det med dig? Du tål väl att vi skämtar lite?”

Allt torrare i munnen sökte jag efter orden.

”Äh, kom vi drar”, sa Pontus och drog med sig Marcus och Amir. Emma och Linnéa svansade snabbt efter, och kvar stod jag och Julia. Vi hann stirra på varandra ett par sekunder innan hon slog undan blicken.

”Du är ju helt dum i huvudet.” Julia himlade med ögonen och vände ryggen mot mig för att gå. Då, först, lyckades jag få fram några ord.

”Varför var du tvungen att säga så där?”

Hon snurrade runt och tittade på mig igen. ”Vadå? Sa jag något som inte var sant?” Tonen var kaxig, men jag såg att hon skruvade på sig.

”Ja ...” Jag tvekade. Skulle jag faktiskt våga konfrontera henne den här gången? Med tuggummit i munnen tyckte jag plötsligt att hon såg ut som en idisslande ko. Inget att vara rädd för. ”Du sa det så elakt. Du snackade skit om mig, inför allihop. Och det ... är inte första gången.”

Jag ångrade genast att jag inte bara varit tyst. Kon blev till en gläfsande hyena.

”Nu får du ju ge dig! Är det *mitt* fel nu att *du* inte lärt dig lågstadiematten? Du tål ju ingenting. Har du förresten aldrig gjort. Det var ju bara lite kul. Skulle jag mobba dig, alltså? Du är inte värd det engagemanget Molly.”

Julia tystnade för en sekund, sedan lutade hon sig närmare.

”Jag vet nog vad du går och fantiserar om. Men du ska få ett råd från mig: Glöm det. För din egen skull. Han skulle aldrig intressera sig för en sån som du.”

Sedan vände hon på klacken och gick.

Det var så det började. Men det visste jag förstås inte då. Den eftermiddagen hade jag mest ångest över vad Marcus tänkte om mig efter det där, och insåg till slut med blandade känslor att han antagligen inte tänkte på mig över huvud taget.

Meningsskiftet med Julia valsade förstås också genom huvudet. Om jag kunde ha valt mina ord bättre, eller om det hade varit smartast att inte öppna munnen alls. Det är lätt att vara efterklok.

Det jag inte tänkte på var fortsättningen, för jag räknade inte med den. Jag förväntade mig att alltihop skulle vara över och glömt till nästa dag.

Men så här i efterhand grubblar jag över helt andra saker. Som vad som hade hänt om jag kommit ihåg talet fyrtyotvå. Eller om jag låtit bli att gå fram till Julias klunga. Hade någonting av allt det som skedde sedan hänt i så fall? Det kommer jag aldrig få veta.

Skåpen där vi hänger våra jackor och förvarar våra skolböcker står längs med väggarna i en lång korridor på andra våningen i den ljusgula skolbyggnaden. Korridoren doftar av tummade skolböcker och parfym, blandat med lukten av blöta ytterkläder och såpa. Jag tycker om den doften. Jag tycker om hur mina fotsteg ekar i den breda stentrappan och att känna ledstången av trä, blank av tusentals händer, i min handflata.

Dagen efter alla pinsamheter gick jag med förnyat mod in genom skolans tunga port. Jag minns att jag tänkte att den här dagen bara måste bli bättre än den förra. Jag svängde in i

vår korridor för att hämta första lektionens böcker. På avstånd kunde jag höra sorlet av mina klasskamraters röster. När jag kom höjdes snabbt några huvuden och som genom ett trollslag tystnade korridoren. All trivsamt känsla jag burit med mig in genom porten försvann i samma stund.

Ibland talar tystnaden. Det gjorde den nu. Genom deras blickar – stirrande, undvikande eller osäkra – kunde jag nästan höra Julias beskrivning av vad som hänt dagen före.

Det är sant, jag lovar. Hon började skylla på mig, som om det var mitt fel liksom, när det är hon som är värsta miffot. Fattar inte att jag blir förvånad egentligen. Har ju känt henne i en massa år. Så sjukt störd. Kan inte ta ett vanligt skämt. Orka, liksom. Nej, från och med nu tänker jag bara igga henne. Tips till alla, typ.

Nej, jag hörde förstås inte henne säga det, men jag har tyvärr rätt bra koll på hur Julia fungerar och jag märkte hur de som stått runt henne liksom omärkligt backade undan när jag närmade mig.

”Hej”, sa jag. Obehaget kramade mitt hjärta, men jag önskade så innerligt att jag bara inbillade mig alltihop, att jag försökte agera så normalt som möjligt.

”Hej, hej”, svarade Julia med ett tonfall som om jag varit vilken ointressant främling som helst. ”Kom, vi går.”

Hon gav de andra en menande blick. Med båda armarna hårt slutna om laptopen i famnen och hästsvansen rytmiskt gungande i nacken, ledde hon sin flock ut ur korridoren till lektionsalen en trappa ner.

Ett lätt illamående rusade genom kroppen. Jag tittade på klockan. Några minuter kvar tills svenskan skulle börja.

En toalett låg helt intill. Jag störtade dit, låste dörren om mig och baddade ansiktet med kallt vatten. Med en hand på var sida om handfatet lyfte jag blicken några centimeter och blängde på tjejen som glodde tillbaka på mig från spegeln. Tråkblont hår, alldagligt utseende, en ljusrosa blemma i pannan. Det var nå-

got annat också. Det fanns något ledset och oroligt, ja, osäkert, över ögonen. Jag försökte le, men det blev bara en ful grimas.

”Du är så sjukt känslig, Molly”, muttrade jag till spegelbilden. ”Ryck upp dig! Skit i Julia. Alla lyssnar väl inte på henne heller. Gå och håll den där presentationen nu bara. Du fixar det.”

Jag vet inte om jag vare sig trodde på det jag sa eller blev speciellt stärkt av mitt hurtiga peptalk, men jag hade inget val. Det var dags för nästa provning. Jag hade haft riktigt kul när jag förberett mitt föredrag om Jane Austen och lyckats föreställa mig hur jag trollband hela klassrummet med hennes historia tillsammans med väl valda favoritcitat. Den illusionen hade de senaste minuterna effektivt stuckit hål på. Jag stirrade mig själv stint i ögonen en stund, som för att tvinga dit mod, tog ett djupt andetag och gick ut. Redan någon minut försenad sprang jag genom korridoren. Men när jag i hög fart rundade ett hörn tog det stopp. Med smärta stopp. Jag hade kört pannan i något hårt. Något som uppenbarligen kunde ge ljud ifrån sig.

”Aj! Se dig för!”

Smärtan sprängde genom huvudet. Det fick inte vara sant, men det var det såklart. Marcus.

Vad säger man? Ingenting, naturligtvis.

”Jag, jag är så, så ...” Sedan fick jag inte fram något mer. Vågade inte ens titta på honom. Och rusade därifrån.

Jag ville inte ens tänka på hur Marcus måste ha vänt sig om och tittat efter mig, skakat på huvudet och tänkt: *Idiot*. Fast något annat gick förstås inte att tänka på.

Alltså gick presentationen sådär. Fortfarande darrig efter krocken – kanske inte lika mycket på grund av själva smällen som över vem jag kolliderat med – verkade jag säkert mer än lovligt nervös. Från min plats längst fram i klassrummet såg jag huvuden böjas mot varandra, hur folk sneglade och viskade, och då tappade jag tråden helt och hållet. Kinderna hettade och

kallsvetten trängde fram i händerna. Men det behövde ju inte vara mig de pratade om, försökte jag intala mig. De kunde ju vara uttråkade av engelska romantiker i största allmänhet. Och jag på väg att bli paranoid.

Resten av veckan kände jag mig fruktansvärt ensam. Gick jag fram till en grupp där andra stod och pratade hamnade jag automatiskt utanför. Klungan öppnade sig inte. Sa jag något verkade ingen höra. Så där stod jag som något slags oönskat bihang.

Därför sökte jag mig allt oftare till skolbiblioteket. Där är det naturligt att vara tyst, läsa, sitta ensam och ändå inte känna sig utpekad övergiven. Visst hände det att jag hade några små samtal med bänkgrannen under lektionerna, men den gemenskapen tog slut i samma stund som klockan ringde ut.

Marcus passerade jag bara som hastigast i en korridor. Feg som jag var dök jag genast ner i min väska och låtsades vara väldigt upptagen med att leta efter något. Så att jag slapp möta hans blick. Eller snarare: slapp söka hans blick och bli besviken över att han inte ens såg åt mitt håll. Jag bara längtade efter att Sofia skulle komma hem och, hoppades jag, hjälpa mig att reda ut den här bedrövliga situationen.